

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15, 35000 Slavonski Brod

Poslovni broj: P-357/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Marini Smaić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Marijane Pehar iz Slavonskog Broda, Slavonska br.54, OIB: 97056673336, zastupana po punomoćniku Krešimiru Bogdanu, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Slatinske banke d.d., sa sjedištem u Slatini, Vladimira Nazora 2, OIB: 42252496579, zastupane po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Kožul & Petrinović d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 9. srpnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja odvjetnika Krešimira Bogdana, u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, nakon javne objave presude 29. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je članak 7. Ugovora o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6144000635 između tužiteljice Marijane Pehar, Slavonska br.54 Slavonski Brod OIB: 97056673336 kao korisnika kredita i tuženika Slatinske banke d.d. OIB: 42252496579, Vladimira Nazora br.2, Slatina kao Banke, kojim je ugovoreno je da je korisnik kredita dužan uplatiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko-pravnim osobama u visini od 3,000% na iznos kredita jednokratno unaprijed na račun banke: 2412009-1039990928 s pozivom na broj 14-6144000635, ništetan.

II. Nalaže se tuženiku Slatinskoj banci d.d., sa sjedištem u Slatini, Vladimira Nazora 2, OIB: 42252496579, da tužiteljici Marijani Pehar iz Slavonskog Broda, Slavonska br.54, OIB: 97056673336, isplati iznos od 297,66 eura (slovima: dvije stotine devedeset sedam eura šezdeset šest centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 22. listopada 2005. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 2,5% godišnje uvećanoj za 3 postotna poena, a

od 1. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 4% godišnje uvećanoj za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Slatinskoj banci d.d., sa sjedištem u Slatini, Vladimira Nazora 2, OIB: 42252496579, da tužiteljici Marijani Pehar iz Slavanskog Broda, Slavenska br.54, OIB: 97056673336, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.298,18 eura (slovima: tisuću dvije stotine devedeset osam eura osamnaest centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 29. srpnja 2026. do isplate, po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka u cijelosti kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 21. listopada 2005. s tuženikom potpisala Ugovor o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6144000635 za iznos od 73.617,89 kuna u protuvrijednosti 10.000,00 Eura. Kredit je odobren na 120 mjeseci uz fiksnu stopu od 11,50 % godišnje. Člankom 7. Ugovora o kreditu ugovoreno je da je korisnik kredita dužan uplatiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko-pravnim osobama u visini od 3,000% na iznos kredita jednokratno unaprijed na račun banke: 2412009-1039990928 s pozivom na broj 14-6144000635.

1.2. Dalje navodi da je dana 21. listopada 2005. platila novčani iznos od 2.208,54 kuna na ime obrade kredita, a što je na dan 21. listopada 2005. iznosilo 297,66 eura. Srednji tečaj eura prema hrvatskoj kuni na dan 21. listopada 2005. iznosio je 7,4196 kn za 1 euro, dakle tužiteljica je platila 297,66 eura.

1.3. Nadalje, da je naknada unaprijed ugovorom formulirana, a tužiteljica na nju i na njezinu visinu nije mogla imati niti je imala ikakav utjecaj te da tuženik s tužiteljicom u odnosu na navedeni članak nije pregovarao niti joj je pružio mogućnost bilo kakvih pregovora. Iz navedenog članka 1. Ugovora o kreditu nije razvidno od čega se sastoji ulazna naknada i koje je to troškove tuženi imao. Evidentno je da takva ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja. Sud EU svojim presudama C-84/19 i C-224/19 nedvojbeno utvrdio da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove obrade kredita, i da su takve ugovorne odredbe nepoštene.

Županijski sud u Zagrebu potvrdio je dana 20. srpnja 2021. GŽ-1368/21 presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu te niz drugih presuda od kojih se dio dostavlja kao prilog. O navedenom pravnom pitanju stav je zauzeo i VSRH u presudi posl. br. Rev-15/2025. Činjenično, u stvarnosti tužiteljica i tuženik nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu odnosno način na koji će način biti obračunata ulazna naknada i kolika će ona biti.

1.4. Tužiteljica navodi da je već samim sklapanjem ugovora koji sadrži predmetne odredbe, a o kojima se izvjesno nije pojedinačno pregovaralo, neravnoteža u pravima i obvezama znatna i postoji jer se radi o odredbama u tipskim formuliranim ugovorima sastavljenim od strane tuženika, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik i ne znajući za njega jer o tome nije informiran, tuženik nije raspolagao informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz tih odredaba proizlaze, i nije se odrekao pravne zaštite koje mu jamči Direktiva 93/13.

1.5. Dalje navodi da sukladno odredbi članka 323. stavka 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Sukladno odredbi st.2.istoga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

1.6. U smislu odredbe članka 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. U smislu odredbe članka 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

1.7. Kao lex specialis Zakon o zaštiti potrošača (čl.81.ZZP 2003 i čl.96 ZZP 2007. formulacijom doslovno se prevodi čl. 3 Direktive br. 93/13 EEC od 05.travnja 1993. – presuda VTS PŽ-7129/13-4- str.8) propisuje pojam nepoštene ugovorne odredbe gdje se između ostalog navodi da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj dok je čl.102. istog Zakona propisano da je nepoštena odredba ništetna.

1.8. Tužiteljica navodi da prema odredbi članka 37.st.1. ZPP-a ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. U konkretnom slučaju tužiteljica je istaknula više tužbenih zahtjeva i to zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i restitucijski zahtjev za isplatu iznosa od 297,66 eura isplaćenog na temelju ništetne odredbe iz čl. 7 Ugovora, dakle zahtjeve koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi te je u tužbi naznačila vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.624,89 eura kao zbroj iznosa od 1.327,23 eura i iznosa od 297,66 eura.

1.9. Zaključno predlaže sudu nakon provedenog dokaznog postupka donijeti presudu kao u izreci.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava osnovu tužbe te ističe prigovor zastare utuženog potraživanja i navodi da je odredbom čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Obzirom da se kod povrata stečenog na temelju ništetnih ugovornih odredbi na odgovarajući način primjenjuju odredbe ZOO-a o povratu stečenog bez osnove, tuženik ističe kako se u tom slučaju primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina za povrat tako plaćenih iznosa, a koji počinje teći prvi dan nakon izvršenog plaćanja sporne naknade. Stoga, a obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena u travnju 2026.g., a da je utuženi iznos navodno plaćen u 2005., da je isti u cijelosti zastario. Pritom smatra da ne dolazi u obzir primjena pravnog shvaćanja sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. na kojoj je izraženo stajalište da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva temeljem ništetnog ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a na koju se tužitelj poziva u tužbi. To iz razloga što je Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela od 31. siječnja 2022 pod posl. br.: Su-IV-33/2022-2 zauzeo pravno shvaćanje (dalje: Objedinjeno pravno shvaćanje) prema kojem se stajalište od 30.1.2020.g. ima tumačiti na način da prvo dolazi do prekida tijekom zastarnog roka podnošenjem tužbe, da bi naknadno, po pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora odnosno ugovornih odredbi, zastarni rok ponovno počeo teći ispočetka.

2.1. Dalje navodi da se naknada za odobrenje kreditnog zahtjeva iz odredbe članka 7. Ugovora o kreditu temelji, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. Tako je odredbom članka 2. st. 2. Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 75/2009, 112/2012, 143/2013) zakonodavac dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“, a Ministar financija je 31. siječnja 2014. donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izričito u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Da je zakonodavac smatrao da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva nezakonita, onda takvu naknadu ne bi dodatno uredio gore citiranim posebnim propisima koji sadrže izričito ovlaštenje banke naplatiti naknadu. Osim navedenog, tuženik ističe da naplata naknade za odobrenje kredita, a kako to ne spori ni sam tužitelj, nije zabranjena niti jednim propisom koji se može primijeniti na ugovorni odnos među strankama. Smatra da sporna ugovorna odredba nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ni moralu društva zbog čega nema razloga da se ocijeni nepoštenom u smislu odredbi Zakona o obveznim odnosima niti kojeg drugog zakona pa da s obzirom na naprijed navedeno, u konkretnom slučaju ne postoje pretpostavke na temelju kojih bi se sporna ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom.

2.2. Nadalje, da je govorna odredba članka 7. Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik navodno naplatio naknadu za odobrenje kredita jasno i razumljivo sastavljena te je tužitelj mogao procijeniti ekonomske i pravne posljedice koje iz sporne ugovorne odredbe za njega proizlaze. Spornom odredbom se na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti takve troškove u iznosu od 3,000% a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora znao da će morati platiti naknadu i koliko ta naknada iznosi, kako ne spori ni samom tužbom. Tuženik ističe načelo transparentnosti, kako ga predviđa Direktiva 93/13 EEZ ne zahtijeva da se konkretni

troškovi povezani s konkretnim uslugama pa tako i sa uslugama obrade kredita prikažu na način na koji to insinuira tužitelj, odnosno da tuženik detaljno navede što čini troškove obrade kredita.

2.3. Tuženik nadalje ističe da sama činjenica da je tuženik napisao Ugovor o kreditu i dao ga tužitelju na potpis ne znači da bi u konkretnom slučaju bilo riječi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. U konkretnom slučaju, ugovorne strane su prije sklapanja Ugovora o kreditu pregovarale i postigle suglasnost volja o sadržaju ugovornih odredbi koje se odnose na: namjenu kredita (posebna namjena – stambeni, adaptacijski, auto i sl. ili nenamjenski); visinu iznosa kredita; valutu uz koju je kredit vezan; rok otplate kredita; način otplate kredita (otplata u anuitetima ili u ratama); dospijeće otplate kredita (mjesečno, kvartalno, polugodišnje, jednokratno); početak otplatom kredita; vrstu kamatne stope (promjenjiva ili fiksna); visinu kamatne stope (ovisno o statusu klijenta, primanju redovnih prihoda preko transakcijskog računa u banci); instrumente osiguranja plaćanja (sudužnik i/ili jamac, založno pravo na predmetnoj i/ili zamjenskoj nekretnini – ovisno o dostatnoj vrijednosti i pravnom statusu nekretnine, polica osiguranja života i sl.). Sukladno navedenom, razvidno je kako je upravo tužitelj taj koji je, u bitnom, odredio sadržaj ugovora jer se radi o odrazu njegovih potreba i mogućnosti. Ugovor o kreditu prema tome nije unaprijed formulirani ugovor, a teret dokaza o suprotnom je na tužitelju. Tuženik navodi da je tužitelj u odnosu na svaku ugovornu odredbu pa tako i na spornu ugovornu odredbu, imao stvarnu mogućnost utjecati, odnosno pregovarati o njezinom sadržaju. Konačno, sve da se u ovom postupku i utvrdi da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, navedeno još uvijek ne znači da je ugovorna odredba nepoštena s obzirom da se za njezinu eventualnu nepoštenost moraju ispuniti i daljnji zahtjevi, a to su neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja mora biti znatna i postojati na strani potrošača, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Utvrđenje da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, ima za posljedicu tek zaključak da sporna ugovorna odredba nije izuzeta od testa nepoštenosti, a ne i to da je ugovorna odredba ništetna.

2.4. Tuženik osporava potrošačka svojstva Ugovora o kreditu koji je predmet spora kao i svojstvo potrošača tužitelju, ovo tim više što je u predmetnom slučaju riječ o ugovoru o nenamjenskom kreditu pa se čak niti iz samog teksta ugovora ne može naslutiti na što su korištena sredstva predmetnog kredita.

2.5. Zaključno, ističe da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe, sve kad bi njegov zahtjev i bio osnovan, što tuženik u cijelosti osporava. Mišljenje je tuženika da primjenjujući odredbu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima da nema osnove da se tužitelju zakonske zatezne kamate priznaju od dana kojega je tuženik navodno stekao pojedinačne preplaćene iznose te da je u konkretnom slučaju bilo potrebno ocijeniti treba li tuženika smatrati poštenim stjecateljem.

2.6. Zaključno predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naložiti tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. Činjenicu postojanja predmetnog ugovora, ispunjenje ništetnih obveza i njihovu visinu tužitelj je predložio utvrditi uvidom u predmetni Ugovor i njemu priložene isprave i saslušanjem tužitelja kao parnične stranke u svrhu dokazivanja.

4. U provedenom dokaznom postupku, a radi ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva u skladu sa odredbom članka 220. ZPP sud je izvršio uvid i pročitao je dokumentaciju priloženu uz tužbu i to Ugovor o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6144000635 od 21. listopada 2005. (str. 5-7 spisa), potvrdu -

interni nalog za knjiženje od 21. listopada 2005. (str. 8) te je saslušana tužiteljica kao stranka u svrhu dokazivanja (str. 56-58 spisa).

4.1. Daljnje dokaze nije sud provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. ZPP, kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

4.2. Ocjenom svakog provedenog dokaza zasebno te svih zajedno u smislu odredbe članka 8. ZPP sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnosti odredbe članka 7. Ugovora o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6144000635 sklopljenog između tužiteljice i tuženika 21. listopada 2005., kojom je ugovorena obveza tužiteljice da plati tuženiku naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko-pravnim osobama od 3.000 % na iznos kredita 73.617,89 kuna u protuvrijednosti 10.000,00 Eura, a sukladno kojoj odredbi je tuženik tužitelju naplatio tzv. ulaznu naknadu (naknadu za obradu kreditnog zahtjeva) dana u iznosu 2.208,54 kuna/297,66 eura.

6. Sud je utvrdio kako među parničnim strankama nije sporno da su parnične stranke dana sklopile Ugovor o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6144000635 dana 21. listopada 2005., prema kojem je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 73.617,89 kuna u protuvrijednosti 10.000,00 Eura.

6.1. Nije sporno da je odredbom članka 7. Ugovora ugovoreno da je tužiteljica obvezana platiti tuženiku naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko-pravnim osobama od 3.000 % na iznos kredita. Sve navedene činjenice nedvojbeno proizlaze i iz materijalnih dokaza priloženih u spisu. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost.

6.3. Nije sporno da je predmetna naknada doista naplaćena tužiteljici kao niti visina naknade budući da tuženik osporava samo osnovu tužbe. Visina naplaćene naknade vidljiva je iz internog naloga za knjiženje od 21. listopada 2005. priloženog uz tužbu (str.8).

7. Sporna je osnova tužbenog zahtjeva, sporno je radi li se o tipskom ugovoru, ima li tužitelj svojstvo potrošača te je li nastupila zastara utuženog potraživanja.

8. Prigovor zastare potraživanja nije osnovan.

8.1. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi niti može zastarjeti (članak 328. ZOO).

8.2. Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom utvrđena ništetnost odredbe članka 7. Ugovora o kreditu od 21. listopada 2005. te je tuženik obvezan na isplatu kako je to zatraženo i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate.

8.3. Navedeno pravno shvaćanje izneseno je u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda

Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

8.4. Jednako tako, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020. godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 7. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužiteljice niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

9. Teret dokazivanja činjenice da se o odredbi članka 7 Ugovora o kreditu pregovaralo je na tuženiku prema odredbi članka 81. stavka. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03. u daljnjem tekstu: ZZP), važećeg u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, koji propisuje da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati, a tuženik svoje navode u postupku nije dokazao.

10. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je podigla kredit kao nenamjenski za adaptaciju obiteljske kuće. Kada je došla u banku raspitati se za kredit ponudili su joj kredit po određenim uvjetima koje je u cijelosti postavila banka i prema kojima je sastavila ugovor o kreditu koji joj je samo dan na potpis. Nije mogla pregovarati o ugovornim odredbama, razgovor s osobnim bankarom sveo se na iznos kredita koji joj banka može odobriti, o visini mjesečne rate kredita i roku otplate. Sve navedeno je ponudila banka po principu uzmi ili ostavi što znači da je mogla prihvatiti ugovor sa tako ponuđenim uvjetima ili ne bi mogla dobiti kredit. Nije znala da će joj biti naplaćena naknada, ne znam što znači naknada za odobrenje kredita i ne razumije što ta naknada predstavlja. U vrijeme sklapanja ugovora nije imala otvoren obrt ili trgovačko društvo, bila je zaposlena u državnoj službi. Iskaz tužiteljice sud je ocijenio iskrenim jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

11. Cijeneći sadržaj predmetne ugovorne odredbe valja istaknuti da je ista lako uočljiva jer ju se može iščitati iz predmetnih ugovornih odredbi te da je istu moguće okarakterizirati i kao jasnu u smislu da nameće korisniku kredita podmirenje naknade, ali njezin sadržaj nije lako razumljiv u smislu Zakona o zaštiti potrošača.

11.1. Tužiteljici prilikom zaključenja kreditnog ugovora nije na razumljivo obrazloženi način objašnjena takva pravna situacija niti su joj bili poznati svi parametri koje je banka cijnila prilikom eventualne realizacije takve naknade. Takav slijed je svakako utjecao na njezinu ekonomsku situaciju s obzirom da nije mogla u trenutku zaključenja ugovora imati saznanja koliko će ista iznositi, odnosno što de facto time podmiruje banci.

11.2. Kako ugovorne strane o tome nisu pojedinačno pregovarale, proizlazi posljedica da tužitelj kao potrošač jasno i nedvojbeno nije bio upoznat sa konkretnom obvezom prema banci kada govorimo o plaćanju naknade za zatvaranje kredita.

11.3. Dakle, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03., dalje: ZZP/03), a za vrijeme njegovog izvršavanja bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07., 125/07. i 79/09., dalje: ZZP). Prema mišljenju ovoga suda sporni dio odredbe članka 20. stavka 1 Ugovora ništetan je u smislu odredbi članka 81. i članka 87. stavka 1. ZZP i pozivom na odredbe članka 4. i članka 296. Zakona o obveznim odnosima

(„Narodne novine“: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

11.4. Nadalje, iz članka 1. Ugovora je vidljivo da se radi o nenamjenskom gotovinskom kreditu. Tužiteljica je iskazala da joj je kredit bio potreban za adaptaciju obiteljske kuće, a u vrijeme sklapanja Ugovora nije imala otvoren obrt niti trgovačko društvo te je bila zaposlen u državnoj službi, što znači da se radi o potrošačkom ugovoru, odnosno da tužiteljica ima svojstvo potrošača. Iz Ugovora je jasno vidljivo da se radi o tipskom Ugovoru, a ovu činjenicu potvrdila je i tužiteljica u svom iskazu navodeći da je isti bio sastavljen u cijelosti od strane tuženika te joj je samo dan na potpis.

12. Iz provedenog dokaznog postupka i utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da je tužiteljica bila u ugovornom odnosu s tuženikom sa statusom potrošača u smislu odredbe članka 3. točka ZZP, jer je sklopila pravni posao s tuženikom, u svrhu koja nije namijenjena njenom zanimanju niti njenoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

13. Ocjenom navedenih dokaza, povezujući iskaz tužiteljice (u kojem navodi da je cijeli Ugovor sastavila banka, da ga je ona samo potpisala, da nije mogla pregovarati o ugovornim odredbama, da se razgovor s osobnim bankarom sveo na iznos kredita koji joj banka može odobriti, o visini mjesečne rate kredita i roku otplate, da je sve navedeno ponudila banka po principu uzmi ili ostavi što znači da je mogla prihvatiti ugovor sa tako ponuđenim uvjetima ili ne bi mogla dobiti kredit, da nije znala da će joj biti naplaćena naknada, da ne zna što znači naknada za odobrenje kredita i ne razumije što ta naknada predstavlja) sa sadržajem članka 7. Ugovora o kreditu prema kojoj se tužiteljica obvezuje platiti naknade tuženiku, sud je utvrdio da tužiteljica od strane tuženika nije bila informirana o krajnjoj svrsi ulazne naknade, a tuženik da je trebao tužiteljici obrazložiti koja je svrha i što čini ovu naknadu, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorene naknade u naznačenoj visini te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

14. Prema mišljenju ovoga suda sporni dio odredbe članka 7. Ugovora ništetan je u smislu odredbi članka 96. i članka 102. stavka 1. ZZP i pozivom na odredbe članka 4. i članka 296. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

14.1. Prema odredbi članka 96. stavka 1. ZZP, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi stavka 2. istoga članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

14.2. Odredbom članka 55. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača koji je sada na snazi, određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a identično je bilo određeno i člankom 87. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da potrošač stekne pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa.

14.3. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, ostale ugovorne odredbe, a posebice one o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, za koje je u postupcima vođenim u predmetima zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno da su nepoštena i time ništeta, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o ulaznoj naknadi niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14.4. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje koje glasi:

„3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“

14.5. Pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

14.6. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

14.7. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

14.8. Kako se o odredbi o plaćanju tzv. "ulazne naknade" odnosno naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja, jer ona suprotno načelu savjestnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade) te obzirom da tužiteljici nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade), sud je odlučio kao pod točkom I. izreke presude.

15. Prema odredbi članka 104. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05.) koji je važio u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, u slučaju

ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

15.1. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., u daljnjem tekstu: ZOO), važećeg u vrijeme kada se vraćanje traži. Tužitelj ima pravo na zateznu kamatu od dana kada su izvršena plaćanja temeljem nepoštene ugovorne odredbe temeljem čl. 1115. ZOO-a po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a.

15.2. Kako je odredba o ulaznoj naknadi iz članka 7. Ugovora nepoštena, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznos koji je nepošteno stekao od dana stjecanja primjenom članka 1115. ZOO-a, s obzirom da se tuženik koji je stekao navedeni novčani iznos temeljem ništetnih odredaba koje je unio u sadržaj Ugovora mora smatrati nepoštenim stjecateljem. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude.

15.3. Kako je ranije navedeno, zastara restitucijskog zahtjeva s osnova nepoštene odredbe o tzv. ulaznoj naknadi teče od pravomoćnosti ove presude kojom je utvrđena njezina ništetnost pa je istaknuti prigovor zastare neosnovan.

15.4. Treba napomenuti da je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZZP lex specialis u odnosu na ZOO.

16. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP u vezi sa odredbom članka 155 ZPP. Trošak postupka je odmjerjen u skladu sa vrijednosti predmeta spora koja iznosi 1.624,89 eura i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/2023. dalje: Tarifa) u skladu sa odredbom Tbr. 52. toč. 3. Tarife vodeći računa o odredbi članka 155. ZPP. Vrijednost boda utvrđena je primjenom odredbe Tbr. 54. Tarife (1bod=2eura).

16.1. Tužiteljica zastupana po punomoćniku, odvjetniku je sukladno odredbi članka 164. stavka 3. ZPP na ročištu za glavnu raspravu održanom 9. srpnja 2026. popisao trošak u ukupnom iznosu od 1.298,18 eura, a tuženik je popisao trošak u podnesku od 1. srpnja 2026. u iznosu 250,00 eura (sa PDV-om) za sastav odgovora na tužbu i za sastav podneska od 3. lipnja 2026. u iznosu 600,00 eura uvećano za PDV u visini od 25% sa zakonskim zateznim kamata od dana donošenja presude do isplate. Zahtjev tuženika kao stranke koja nije uspjela u sporu sud je odbio kao neosnovan u točki IV. izreke presude temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP.

16.2. Tužiteljici je uz primjenu odredbi članaka 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe u iznosu 200,00 eura (Tbr. 7. toč. 1 Tarife, 100 bodova), za sastav obrazloženih podnesaka od 22. svibnja 2026. i 3. srpnja 2026. za svaki u iznosu 200,00 eura (Tbr. 8 toč. 1 Tarife, 100 bodova), zastupanja po punomoćniku, odvjetniku na pripremnom ročištu i ročištu za glavnu raspravu održanom 9. srpnja 2026. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 9 toč. 1 Tarife, 100 bodova) te za pristup ročištu za objavu presude 29. srpnja 2026. u iznosu 100,00 eura (Tbr.9.2, 50% nagrade) što ukupno iznosi 900,00 eura uvećano za PDV u iznosu 225,00 eura (Tbr.46), ukupno iznosi 1.125,00 eura.

16.3. Navedenom iznosu od 1.125,00 eura treba dodati trošak plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu 33,18 eura i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu 140,00 eura te pa je tužiteljici ukupno dosuđen trošak postupka u iznosu 1.298,18 eura.

16.4. Prema odredbi članka 151. stavka 3. ZPP na dosuđeni iznos troškova parničnog postupka kamate teku od dana donošenja presude 29. srpnja 2026. do isplate po stopi iz članka 29. stavka 2. ZOO pa je odlučeno kao u izreci presude.

Slavonski Brod, 29. srpnja 2026.

Sutkinja

Marina Smaić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka, putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. Tužitelj po punomoćniku Krešimiru Bogdanu, odvjetniku u Slavonskom Brodu,
2. Tuženik po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Kožul & Petrinović d.o.o., Zagreb.

Broj zapisa: **9-3088b-5d2ff**

Kontrolni broj: **02d02-6321a-280c6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.